

Tác Giả Đoàn Tuyết Thu (TT/VTLV 2016)

Tuyết Thu Đoàn, sinh ngày 17 tháng 11 tại Nha Trang,
vào Sài Gòn từ năm 1970.
Cựu giáo sư tại Việt Nam.
Hiện đang sinh sống tại Arizona, USA.

Những Mùa Trăng

Mùa trăng cuối cùng cuối tháng chạp năm âm lịch. Trong chúng ta
chắc ít ai dám thề có bao nhiêu mùa trăng ý nghĩa trong cuộc
đời mình?

... Trở về mùa trăng năm nào, nơi ngôi nhà cuối gia đình tôi ở
thành phố biển Nha Trang. Ngôi nhà lớn hướng ra mặt biển. Từ
khuống sân phố sôi động, ôm quanh căn nhà, trời xanh trải xa
tít trong tầm mắt. Vào đêm trăng sáng tôi lắng nghe được tiếng
sóng vỗ ì ìm cửa biển nằm cách quãng ngàn trước mặt, về phía
hướng đông.

Mùa trăng Trung Thu, mấy anh chị em tôi, trừ anh cõ đã vào quân đội, chuồn bị rớt nhiều chiếc lồng đèn để chờ trăng lên phá cỗ. Đèn bướm bướm, đèn tàu bay, đèn ngôi sao to thật to. Có cõ những chiếc đèn xếp để màu với hình dáng khác nhau được cõ tôi mua về. Hai hàng cây nõi dài từ cõng lớn vào đến cuối sân trước là nơi chúng tôi giành nhau chõ treo đèn cuõ mõi lứa.

Trăng lên, tròn to, sáng vàng vặc. Trăng lên từ biển. Ánh trăng trải rộng trên khắp ngọn cây làm những chiếc lồng đèn như những cô vũ công đẽm dáng lữc lữ nhẹ nhẽ trong chiếc áo màu xanh để. Trăng lấp lánh ánh bạc trên mặt biển thăm thẳm. Chúng tôi bắt đầu thõp sáng những chiếc lồng đèn. Mười mấy anh chị em, cõ những lứa em con cõ, con chú bắt đầu nõi đuôi nhau hát vang dưới ánh trăng vàng. Mùa trăng cuõ tuõn thơ tôi. Ký ức về mùa trăng năm nào õ ngôi nhà lớn õy, chõ chõn không một ai trong anh chị em tôi có thõ quên. Có lẽ, đõy là thời gian hạnh phúc nhất đõi với lũ trõ chúng tôi.

...Và rồi cũng dưới ánh trăng. Vuông sân nhõ õ ngôi nhà cuối cùng gia đình tôi sõng trước khi rời xa quê hương. Tiếng đàn guitar, tiếng hát, tiếng đùa vui cuõ chị em tôi. Dõu trong cõnh gian nan, đói kém cuõ khoõng đời nhiều thay đõi. õ tuõn mười sáu, mười tám, các em tôi đã thoát ra khõn những hạn hẹp cuõ cuộc sõng để cõt vang tiếng hát. Trăng. Tiếng đàn dặt dìu những khúc tình ca nõi tiếng, em tôi hát say sưa. Cuõn sách chép nhạc bià đen được cõ em tài hoa cuõ tôi nõn nót chép từng nõt nhạc. Các em tôi kõ đàn, người hát cùng các bạn một thời hoa niên khiõn cung bậc nên những khúc hát ru hôm nay sữn õm miõn kõ niệm. Khúc tình ca dưới trăng cuõ một thời đõy dõu õn tươi đẹp.

Đã qua rồi bao nhiêu mùa trăng sáng trên cuộc đời cuõ mõi chị em chúng tôi. Mõi lứa mõi phận. Lứa còn, lứa nay về cõi xa xăm. Những mùa trăng ngày cũ trõ thành chứng nhân cho quãng đời thanh xuân đằm thẳm cuõ chị em tôi.

...Hôm nay, mùa Trăng cuối cùng cuõ năm

Trăng vền như muôn mùa cũ. Trăng hõn nhiên buông lữ ánh vàng

trên cây c. Trăng có đm dùm tôi bao k niệm đã cùng trăng?
Nhớ cô em nay khu t bóng thiên đường cu tôi cười thật to. Khi
có l n v thăm quê nhà, nghe cậu em con người dì ngây ngô h i
:"Chị Nguyệt ơi, trăng Mỹ ,trăng Việt Nam có cùng là một
không?"

...Có lẽ, bây giờ tôi có th thay em tr lời câu h i y, em nh?
Trăng ngày xưa đã thành v ng trăng muôn đời cu k niệm Trăng
vàng vạc ánh vàng hôm nay bu n hơn, ngậm ngùi hơn vì thi u m t
em!

Bóng trăng tr ng ngà, có cây đa to, có thàng cuội già ôm một
m i mơ... Cuội già có ôm dùm tôi gi c mơ đm m năm xưa đ tôi
còn nghe dưới trăng ti ng guitar dịu dặt năm nào?

K cho cháu nghe

K cho cháu nghe chuyện ngày xưa ở quê hương c a bà nhé!

Cháu ạ!

Mai này khi cháu đã lớn bằng mẹ cháu bây giờ, có lẽ quê hương
cu chúng ta thay đ i nhi u l m. Cháu sẽ không th y được những
chi c c u cheo leo, b c qua con lạch đưa dòng nước đậm phù sa
đ n các khu vườn cây trái trĩu qu .

Ngày còn bé, bà từng vừa sợ, vừa tò mò thích thú bước theo
nhịp l t l o c u tre trên sông nước quê ngoại c a bà. M y anh
chị em cười n c n theo từng bước ngập ngừng cu dân thành thị
v quê. Quê ngoại bà sông lạch đ n nước đ n tận đ t vườn nhà.
Bà đã cùng các ông bà ngày y lợi xu ng đ i đ y cá, r i cũng
tham gia tát đ i. Cá nhi u vô k cháu ạ! Chính vì được thiên
nhiên ưu đ i, đ t mi n tây trù phú cá sông, tôm ngọt nên tâm
tình người mi n nam cũng r t đ i hào phóng, s i l i.

M y mươi năm qua nhanh quá, th hệ đ i trước ở quê xưa cũng

chúng còn lại mấy người. Ngôi nhà lớn, xây cất bằng gỗ quý theo kiểu ba gian hai chái cửa trước tiên bên ngoài cũng không còn nguyên vẹn qua buổi đầu thời cuộc. Nhưng cháu ạ, bà vẫn nhớ một trong trí những bữa cơm chiều đầy tiếng cười, đầy yêu thương cửa những ngày hè bà theo cha mẹ vào thăm quê ngoại. Sau hàng mấy mươi năm dài, bà vẫn nhớ như in bữa tiệc tôm càng sông tươi xanh, nướng trên bếp lửa hồng được nhen từ vôi, gạo dứa khô. Khi hoàng hôn vừa chập choạng bóng dưới các tán cây, than đã kịp đốt hồng, nổ tí tách, tung toé những tàn lửa nhỏ như pháo hoa. Bếp than nhen trên khoảnh đất rộng trước cửa bếp, đôi diện hồ chứa nước mưa nhà ngoại cửa bà. Tôm vừa lưới vôi, còn goe nguẩy càng, đem nướng than toả thơm nức mũi, lan khắp vườn. Ánh lửa bập bùng soi chưa rạng mặt người nhưng ấm áp trong tiếng nói cười râm ran. Bà như được tìm trong tình yêu chan chứa cửa những tâm lòng quê mộc mạc. Mùi thơm tôm nướng trên than gạo dứa đặc sắc theo bà mãi đến hôm nay. Không những bà lưu giữ trong tâm món ngon quê nhà nay không sao tìm lại được nơi xứ người. Bà còn nâng niu, gìn giữ những hình bóng thân quen xưa cũ và dư âm tiếng tình yêu ở mảnh vườn một thời sum xuê trái ngọt quê ngoại trong ký ức, như tài sản tinh thần vô giá không phải ai cũng có được.

Bà sẽ kể cho cháu nghe nhiều câu chuyện ngày bà còn thơ nơi quê cũ. Bà mong cháu thấm đẫm tình yêu quê hương qua câu chuyện cửa bà. Vì đâu cháu không sinh ra trên mảnh đất quê nhà nhưng nơi cháu, dòng máu Việt vẫn ấm nóng tuôn chảy trong tim mỗi ngày, phải không cháu cửa bà?

Đoàn Tuyết Thu

NHÀNG CÓ CÒN VÀNG.

Vẫn ngỡ đâu ngày sao đường như chông chênh.

Còn gió ngang trời mà sao tóc thôi bay.
Mười ngón tay ngoan choàng qua từng cơn nhớ
Chẳng thấy trăng không ulla vào tận cuối trời.

Nhưng vẫn còn quanh trên đường bay của gió.
Héo chi chít lá khô vừa rơi xuống đêm qua.
Nhưng vẫn chưa đủ xua tan ngàn sương đọng.
Nên tưởng rằng ai vừa khóc cạn đêm thâu.

Nhưng chắc tất rồi phía sau lưng quên lãng
Khi người mang đi chiếu nhật của một ngày.
Sao chẳng giữ nồng hong với dấn nôi nhớ
Người có vầy không đủ sưởi ấm tay buông.

Chắc tại nồng thừa nên yêu thương chợt vắng.
Chẳng còn mùa đi lặng lẽ giữa phố chờ.
Chẳng còn dáng xưa phai mờ trong trí nhớ.
Khi trâm lược buồn bầy hờ hững bên gương

Đoàn Tuyết Thu

TÔI ...

Tôi nằm ngả quên trên chiếc sofa trống.
Mơ thấy một đời tôi chẳng có nơi buồn.
Mơ thấy tôi ngày tóc bím đôi xinh xắn.
Tay ôm gấu bông ngái hát dưới hiên nhà.

Tôi mơ thấy tôi hân nhiên như mây trống.
Lòng như trời xanh trời ngắt bên mùa trôi .
Tôi nghe tiếng tôi nhẹ nhàng như hơi thở.
Cánh vàng bay con bướm nhẹ vào đêm .

Tôi tìm thấy tôi ngây ngô như thuở tóc.
Cắt ngắn ngang mày che lúng liếng mắt trong.
Tay thôn tháp bút giữ lời tình chân thật.

Môi chօng ngại ngօn trao câu nhớ tình khôi.

Rօi nhận ra tôi đang ngօi im lặng khóc. .

Thօy bóng thời gian pha trօng lộn tóc phai.

Tay thôi nứ giữ bao nhiêu điօu mộng mị.

Tôi thօy cuօi trời quạnh quẽ buօi sang đông

Đoàn Tuyօt Thu

RօT LẬU, EM ĐÃ CHỜ...

Anh biօt không,

Ngoài kia mùa hạ vօ, đang nօng oi lօm.

Mặt trời chói chang hong cháy chiօc lá vàng.

Gió chiօu bay bay ghé ngang thօm nօng hօt.

Bօt chợt thօy lòng ai nhớ ai...

Anh biօt không ,

Em gặp giữa hạ vàng bóng ngày xưa hai đứa.

Con phօ hun hút dài thừa vօng ngựa xe.

Cây cao phượng đօ, cây bằng lăng nօ tím.

Chօm chậm thօ nghiêng tình rơi xuօng đời nhau.

Anh biօt không,

Mùa hạ nơi xa, vạt nօng tàn nhօc hoài mùa hạ cũ.

Quán nhօ cà phê, anh và em lặng lẽ bên nhau.

Tiօng yêu thương chân tình mà anh trao rօt khế.

Em nghe ngoài trời mùa hạ bօng sang thu.

Anh biết không,
Bên mùa luân chuyển mang hạ xưa xa mịt.
Mang đi yêu thương vừa mới bước vào tình.
Em cứ vẫn đợi mai này mùa trở bước.
Mang trở phượng hồng mùa hạ, thư ta yêu.

Đoàn Tuyết Thu